

ΕΤΤΑ,, ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΔΙΑΣΗΜΣ.

ΜΙΑ "ΒΕΙΝ"

(Έν' άρθρο της Γο

ΛΕΣ ή εφημερίδες και τα περι... του κόσμου έγραφαν, δώ και λίγο καιρό, μία καταπληκτική εικόση. Η Τζένου Λουζέιγ ή πιό γοητευτική γυναίκα της όθόνης έγκατέλειψε τη δόξα του κινηματογράφου και φόρεσε πένθιμο ένδυμα μοναχής. Στην αρχή τὰ έκαικομύρια τών θαυμαστών της δέν πιστεψαν. Νόμισαν ότι πρόκειται για καιμιά... άμερικανική ρεκλάμα. Ωστόσο έπειτα από λίγο άναγκάσθηκαν νά παραδεχθούν μέ θλίψη ότι αυτή ή εικόση ήταν άληθινή και νά κλάψουν τόν άδικο χαμό της καλλιτέχνης.

Η Λουζέιγ, ή γοητευτική Τζένου, είχε χαθή πεία για πάντα. Τό λαμπρό «άστρο» της έδωσε άπότομα στον ούρανό τού κινηματογράφου. Η όμορφη «Βεντέττα» κατετάχθη στό τάγμα τών «άδελφών» τού Κυρίου κι ή γοητευτική όμορφιά της κρύφτηκε κάτω από τό ένδυμα τών μοναχών. Η Γαλλίδα δημοσιογράφος Τιταίνα, ή όποια ήταν προσωπική φίλη της όμορφης «Βεντέττα» έγραψε ένα συγκινητικό άρθρο

για τήν διάσημη ήθοποιό στό όποιο προσπαθεί νά δικαιολογήσει τήν χαριτωμένη καλλιτέχνηδα γι' αυτή τήν μεγάλη άπόφασι της ν' άπαρησθή τόν κόσμο. Σας τό μεταφράζουμε γιατί έχει έξαιρετικό ένδιαφέρον και γιατί άποκαλύπτει τήν τραγωδία μιας άισθηματικής γυναίκας πού αγάπησε παράφορα και πού θυσίασε τά πάντα στον βωμό τού έρωτος. Ίδού λοιπόν τί γράφει ή Τιταίνα:

«Είνε πολύ θλιβερό νά θυμάται κανείς τά πρόσωπα πού αγάπαι και τά όποια τόν έγκαταλείπουν, χωρίς νά έχη τήν έλπίδα νά τά ξαναβή. Ωστόσο επειδή ίσως πολλοί θά κατηγορήσουν τήν αγαπημένη μου φίλη για τήν θυσία της, θεωρήσαστε όπερρώσώ μου νά γράψω αυτό τό άρθρο. Η Λουζέιγ έπρεπε νά γίνη μοναχή. Ήταν μία υπερβολικά τρυφερή γυναίκα μέ μία ψυχή άγγέλου και δέν μπορούσε νά ζήσει στήν ανθρώπινη ζούγκλα. Διαρκώς θυσιαζόταν για τούς άλλους και ποτέ δέν σκέφτηκε τόν έαυτό της. Οι φτωχοί τήν λατρεύουν σαν άγία και μέ τήν άλήθεια, της αξίζει. Θά σας διηγηθώ μερικά έπεισόδια από τή ζωή της για νά μπορέσετε νά τήν καταλάβετε και σεις.

Έδώ και τρία χρόνια πηγα μία μέρα νά τήν έπισκεφθώ στό κομψό διαμέρισμά της, εκεί πάνω στήν εϋθμη Μοναχική. Η Λουζέιγ ήταν κατάκοπη από τό «γύρισμα» τών σκηνών ένός φίλμ, και είχε πέσει μισόγυμνη στό κρεβάτι της, σαν πεθαμμένη. Κοιμόταν. Τό πρόσωπό της είχε πάρει μία ιδανική όμορφιά κι' έτσι όπως ήταν ξαπλωμένη έμοιαζε σαν ένα χερουβείμ. Πάνω από τό κρεβάτι, ένας Έσταυρωμένος άπλωνε τά πληγωμένα χέρια του στό τραγικό βασανιστήριό του.

Σεβάσθηκα τόν ύπνο της και κάθησα όπομονετικά κοντά της νά ευπνήση. Πάνω στό τραπέζι της τουαλέτας της άνάμεσα στό διάφορα καλλυντικά βρισκόταν μία εικόνα της Άγίας Τερέζας. Είπα τότε μ' έκπληξι μου ότι έμοιαζε καταπληκτικά μέ τήν Λουζέιγ. Είχε τήν ίδια άγνη έκφρασι, τό ίδιο πρόσωπο και πρό πάντων τό ίδιο βλέμμα της παραδείσιας καλωσύνης.

Τόση δέ έντύπωσι μού έκανε αυτή ή όμοιότης ώστε μόλις έξυπνησε ή φίλη μου δέν κρατήθηκα και της είπα:

— Ξέρεις ότι μοιάζει καταπληκτικά μέ τήν άγία Τερέζα;

Χαμογέλασε μέ καλωσύνη και φίλησε μέ σεβασμό ένα μικρό σταυρό πού κρεμόταν στό στήθος της.

— Δέν είμαι άξία, μού είπε κατόπιν, γι' αυτό τόν τίτλο πού μού έδωσες.

Κι' ύστερα μού διηγήθηκε τό άκόλουθο έπεισόδιο.

— Μία μέρα, μού εξομολογήθηκε κοκκινίζοντας από τή στενοχώρια της, στό δρόμο της Νικαίας συνάντησα έναν άσκητικό ιεραπόστολο. Πήγαινε μ' άργό βήμα κυττάζοντας καταγής και

...λλίδος δημοσιογράφου Τιταίνα, για τήν γοητευτική Τζένου Λουζέιγ)

...δικά λέγοντας συνεχώς προσευχές. Τά σιδερένια σανδάλια του ήσαν μαρτυρικό τό βάδισμά του κι' ό τρίχινος μαντήλι έδινε μία ιερατική μεγαλοπρέπεια. Στάθηκα σέ σέλιου για νά μη μέ δει και τού άποσπάσως προσευχές του. Μά ό ιεραπόστολος στά- κι' άφοι μ' εϋλόγησε, μού

...δίας του ...φή μιας Άγίας. Φρόντιζε μίαν άκρη τού ...θαρή, σαν τό φωτεινό τήν προσοχή από τίς πρ... θηκε μπροστά μου μέ θαυμαία άργό βήμα στον είπε:

— Έχεις τήν ανθρώπινη βη έντύπωσι. Καπάντα ή καρδιά σου νά εινε τόσoςανες αυτή τήν βλέμμα σου. Ο Θεός μαζί σου!

Κι' ύστερα χάθηκε πάλι μέ τό άποφύγη νά δρόμο της παραλίας.

Μ' αυτά τά λόγια του μού έκαναν έθώς βλέπει λοιπόν δέν εισαι ή μόνη π... από τό παρατήρησι.

Κι' ή Τζένου Λουζέιγ άλλαξε συζήτη... έν θύμωμε μιλήση περισσότερο για τόν έαυτό της... εις τού σκη... έπεισε έ-

... Άλλη μία φορά πάλι ή Τζένου «γύρ της πρ... πρώι μέχρι τό βράδυ σ' ένα έρημο μέι φίλμ. Τήν έβλεπα δέν κουραζόταν πολ και ή έν διαμυστηρό-αν για τίς παράλογόμ... βρινοβότη. Όταν τέλειωσε και γύρισε: στό «... έανυτλημένη σέ μία πολυθρόνα, φέρνοντας τά χέρια τό στήθος της, Ξαφνικά έβγαλε μία κραυγή τρούμου

— Τι έπαθες; τήν ρώτησα:

— Γρήγορα, μού είπε, πρέπει νά έπιστρέψω εκεί σκόμον τού πρώι. Έχασα τό σταυρό μου!

Κι' άδιαφορώντας για τήν κούρασι της άνέβηκε σ' κινήτό της και πήγε στό μέρος πού «γύριζε» τό πρώι, δυό ώρες σκάλιζε εκεί όπομονετικά τήν άμμο, μέ μία άπέραντη θλίψη. Μά δέν βρήκε τό μικρό χρυσό στ...

Και όμολογώ ότι χρειάσθηκα νά περάση πολός νά παρηγορηθή γι' αυτή τήν άτυχία της.

Η Τζένου Λουζέιγ, όπως σας άνέφερα, θυσιαζ για τούς άλλους. Και ή πιό φλογερή έπιθυμία της σε στήν ιδέα ότι, μπορούσε νά βοηθήση έναν άλλον.

Κάποτε είχε φτιάξει μία θαυμασία τουαλέτα για τό γάλο γορό πού δίνονταν στό πιό άριστοκρατικό ξενοτό στό Μόντε Κάρλο, τό «Παλαί Ρουαγιαίλ». Ήταν ένθουσιό και κάθε τόσο μού έλεγε ότι θά είχε μεγάλο σουξέ μέ τό φόρεμα. Τ' άπόγευμα μιας της ίδιας μέρας της κοσμικ...

δειξιώσεως τήν βρήκα στό σπίτι της ν κάθεται και νά ρευμάζει στή βεράντα τή... βίλλας της.

— Πώς Τζένου, άπόρησα, δέν θά κάνης λοιπόν τήν τουαλέτα σου; Περιμένεις λοιπόν τήν τελευταία στιγμή; Αυτό τό φόρεμά σου θέλει και τό κατάλληλο κτένισμα. Γιατί δέν φώναξες τόν κομμωτή σου νά σε περιποιηθί;

Γέλασε μέ καλωσύνη.

Δέν θά φορέσω αυτή τήν τουρ... μού είπε μέ άπλότητα. Τήν χάρη μία φίλη μου, γιατί τήν είδα ό άρεσε πολύ.

Και πράγματι στό χορό ήρθε μ... άπλό βραδυνό φόρεμα. Κι' όμως ήταν τού χαριτωμένη, ώστε άνεκρηχθή «βασιλί... σα» τού χορού!

... Η Λουζέιγ άκόμη είχε μία άδυναμεί... Ποτέ δέν κρατούσε τά λεφτά της. Δια... κώς τά μοιραζε στούς φτωχούς. «Όσα κι άν έβγαζε, κι' άλήθεια κέρδιζε ένα σωρό χρήματα, αιώνιος ήταν άδέκαρη.

— Δέν μπορώ, μού έδικαιολογεί... νά βλέπω τούς άλλους νά πεινρ... έ; ώ έχω λεφτά στήν τσάντα μού.

Και πράγματι, τύχαινε πολ... νά της κάνω τό τραπέζι γιατί είχ... άκόμη και τά τελευταία φράγκα δείπνου της.

Η Τζένου Λουζέιγ ήταν ένα φαινόμενο όμορφιάς και καλωσύνης. Λέω ήταν, γιατί τώρα πεία έχει άπαρησθή τά έγκόσμια και ένδιαφέρεται μόνο για τήν άλλη ζωή και τή λατρεία τού Κυρίου.

Η Τζένου Λουζέιγ με στολή μοναχής

(Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1630)

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΓΟΥΩΛ ΣΤΡΗΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1617)

νά διαφωτίσετε!...

Στην ανάκρισι ό Τόμου, ό άστυφύλακας, ύποχρεώθηκε νά όμολόγησι όλη τήν άλήθεια και νά άποκαλύψη τή συζήτησί του μέ τόν άγνωστο κύριον. Ό άνακριτής γέλασε άπό τήν καρδιά του και τού δήλωσε ν' άφήση αυτές τίς άφελείς δικαιολογίες και νά τούς διγγηθή τήν άλήθεια. Μάταια ό Τόμου διαμαρτυρόταν ότι δέν τούς έλεγε ψέμματα. Οι άνώτεροί του τόν θεώρησαν ένοχο και τόν έκλεισαν στή φυλακή, γιατί δέν πίστεψαν ούτε τόν άστυφύλακα Στόμερ, ό όποιος πήγε και τούς μίλησε γιά τή δική του συνάντησι μέ τόν άγνωστο κύριον, νομίζοντας ότι έλεγε ψέμματα γιά νά ύποστηρίξη τόν συνάδελφό του.

Μά κι' ύστερα άπ' αύτή τήν λωποδυσία, μία τρίτη τολημηρότερη άπό τίς δύο προηγούμενες, έγινε μέ τόν ίδιο τρόπο στή Γουώλ Στρήτ. Και κατά διαβολική σύμπτωση είχε παρουσιασθή πάλι ό καλοντυμένος φίλος τών άστυνομικών κι' είχε δώσει στό σκοπό τό σχετικό φιλοδώρημά του.

Όλοι είχαν άρχισι νά διασκεδάζον μ' αύτή τήν κομικοτραγική ιστορία άν δέν τυχάνει ό άστυνομικός Ούίλλιαμ Ντράϊφλ ν' αναλάβη νά διαφωτίσι αύτή τήν ύπόθεσι και νά άποκαλύψη τήν άλήθεια. Έξέτασε προσεχτικά και τούς τρεις άστυφύλακες και τέλος κατέστρωσε τό σχέδιό του. Ντύθηκε πόλιωμαν και κάθε νύχτα περιπολούσε στή Γουώλ — Στρήτ, περιμένοντας τήν άφιχή τού άγνώστου, και πράγματι αύτός ό άγαθός άνθρωπος δέν άργησε νά φανή. Μετά μία έβδομάδα πλησίασε μία νύχτα τόν Ντράϊφλ και θέλησε νά τού πιάσι συζήτησι. Μά εκείνος μ' άστραπιαία ταχύτητα τού πέρασε τίς χειροπέδες. Ύστερα κάλεσε τούς βοηθούς του και άρχισε νά έρευνά τό δρόμο. Πράγματι, σ' ένα γκαρφειό συνέλαβαν τρεις κακοποιούς, οι όποιοί προσπαθούσαν ν' άνοίξουν ένα χρηματοκαβώτιον.

Έτσι τα μέλη τής σπειρας ώδηγήθηκαν στό τμήμα κι' ύπεβλήθησαν σέ μία έξαντλητική άνάκρισι. Στο τέλος αναγκάστηκαν νά όμολογήσουν τόν τρόπο μέ τόν όποιο εργαζόντουσαν. Ό «καλοντυμένος κύριος» ήταν συνεργάτης τους. Αυτός είχε έντολή νά παρασύρη μακριά τόν σκοπό άπό τό μέρος πού γινόνταν ή λωποδυσία και τό έγκλημα. Ύστερα τόν δωροδοκούσε γιά νά μη μορφή νά άναφερή τή συνάντησί του ό,τι κι' άν συνέβαινε. Κι' αύτός ήταν ένας περιφνημος τρόπος νά παραμένουν ασύλληπτοι και νά «εργάζονται» θαυμάσια οι κακοποιοί.

Ή πρωτότυπη σπειρα κλείστηκε, έννοείται, στις φυλακές και γρήγορα τα μέλη της θα καθήσουν στήν ήλεκτρική καρέκλα γιά νά πληρώσουν μέ τό ίδιο νόμισμα τή ζωή τών θυμάτων τους.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΩΝ

ΜΙΑ "ΒΕΝΤΕΤΤΑ,, ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1596)

Ξέρετε δε ποιά ήταν ή αίτια τής άσφάσεώς της νά άπαρηγη τόν κόσμο; Ένας άνδρας. Ένας άνδρας πού κύλισε στό βορρκο αυτό τ' όμορφο λουλουδι και προσπάθησε νά τό έξυτελίση. Έμοιαζε σαν έναν κακούργιο πού ποδοπατάει μέ λύσσα έν' άθώο τριαντάφυλλο! Ή Τζένυ πέρασε μαρτυρικές μέρες μαζί του γιατί τόν άγαπούσε παράφορα. Ταχτικά έρχόταν νά μέ συναντήση μέ κόκκινα τά μάτια της άπό τά δάκρυα. Όστούσο ήξερε νά συγκρατή τή θλίψι της. Μά ή καρδιά τού ανθρώπου είναι τόσο άδύνατη! Όταν λοιπόν εκείνος τήν έγκατέλειψε, ή Τζένυ, μη άντέχοντας στόν χωρισμό του, πήρε τήν άπόφασι νά κλεισθή στό μοναστήρι.

Και πράγματι, άφοδύ τακτοποίησε τίς ύποθέσεις της κι' άποχαϊρέθηκε τούς φίλους της και τούς γνωστούς της έγκατέλειψε τήν μάταιη ζωή μας.

Ή Τζένυ Λουζέγγι ήταν πλασμένη νά γίνη ένας άγγελος. Κι' έγινε!

ΤΙΤΑ Ι'ΝΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1605)

— Πατέρα, τού έλεγε μέ συγκρατημένο θυμό, δέν μπορώ νά κάθουμε δω πέρα, ενώ τ' άλλα παιδιά τής ηλικίας μου, έχουν άρχισι παιά νά ταξιδεύουν. Όλοι μέ φρονάζουν δειλό κι' ή γυναίκες χαμογελούν ειρωνικά όταν μ' άντικρύζουν!

— Και τί σε νοιάζουν έμένα ή γυναίκες; Φώναζε έξαγριωμένος ό Γκαλέκ γιά νά πή κάτι. Πρέπει νά ξέρεις ότι θα γίνεται αυτό πού θέλω έγώ! Κι' ό Γιάν έβρεχε άπό κοντά τού σαν δαρμένος σάλος. Καταλάβαινε ότι ό πατέρας του είχε δίκιο. Ναι, ήταν ένας χαμένος άνθρωπος. Ήταν τόσο κακοφτιαγμένος λες και τόν είχε γενήσει κανένας πύθκος. "Οι" οι νέοι τής ηλικίας του είχαν τίς τρυφερές τους φίλες. Έκείνον δέν τόν πλησίαζε καμμιά. Όλες νόμιζαν ότι ζοσος εις βάρος τού πατέρα του κι' ότι ήταν ένας άπαισιος τεμπέλης. Κι' αυτό είχε άρχισι νά τό πιστεύη κι' ό ίδιος γιατί όλη τή μέρα του τήν περνούσε ξεπλωμένος στήν άμμουδιά σαν ένας άνθρωπος πού έχει έξασφαλίσει τή συντήρησί του. Και σαν νά μην έφταναν αυτά τά βάσανά του, βρβέθηκε νά έρωστηθή τή Μανταίν, τό πιδ όμορφο κορίτσι τού χωριού. Τότε έγινε πιδ φριχτό τό μαρτύριό του γιατί κι' εκείνη τόν περιφρονούσε και τόν κοροϊδύε:

— Γιάν, πότε θα παρακάηξη; Τόν ρώταγε ειρωνικά στα: τόν συναντούσε.

Κι' εκείνος έτρεχε νά κρύψη τήν ντροπή του γιατί δέν ήξερε τί νά τής πη. Τό μαρτύριό του κράτησε ως τήν μέρα πού φύγαν ή ψαροπούλες. Άνεβασμένες πάνω στους βράχους τίς ειδε νά φεύγουν ή μία πίσω άπό τήν άλλη μ' όλάνοχητά τά κατάλευκα πανιά τους, φρεσκοβαμμένες και πεντακάθαρες. Έμεινε εκεί άκίνητος μέχρι πού σήβησαν κι' ή τελευταίες άχτίτες τού ήλιου. Μά τότε τόν κυριέψε μία άπερίγραπτη άπελιότητα. Σαφρόταν δέν άπό αύριο ή Μανταίν θ' άρχιζε πάλι τά πειράγματά της. Και πάλι στή θλίψι του θέλησε νά δώση ένα τέλος σ' αύτή τήν ιστορία: Έκλεισε τά μάτια του κι' άπέθηκε νά πείσθ άπό τούς ύψηλούς βράχους στά βαθιά νερά τής θάλασσας.

Την άλλη μέρα οι χωριανοί του βρήκαν τό πτώμα του στήν παρλια. Ό Γιάν είχε επίτελος ταξιδέψει. Μά γιά τόν άλλο κόσμο!

ΑΝΤΡΕ ΣΑΒΙΝΥ

Ο Κ. ΚΛΟΚΛΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1597)

Δέν πρόλαβε νά περιπατήση όμοσ και πούλ και πύμα... καταπληκτικό έκανε μία γνωριμία, ζήτησε άλλη κι' ύστερα άλλη! Ό Κλοκλό πήγαινε νά τρελλαθή άπό τήν χαρά και τήν έπιθύη του. Έδωσε και στις τρεις ραντεβού και έτρεξε άμέσως ν' άνανέωση τό συμβόλαιον τού διαμερίσματος γιά ένα χρόνο.

Μά τήν άλλη μέρα μάταια περίμενε τόν έρχομό τους. Καμμιά δέν πάτησε τό πόδι της εκεί.

Μολταυτά αυτές ή τρεις κατακτήσεις του έκαναν τόν Κλοκλό πιδ τολημηρό. Έξακολούθησε λοιπόν νά κινηγή τίς γυναίκες στό δρόμο, νά τίς πειράξη και νά δέχεται ραπίσματα. Και ποτέ δέν έμαθε ότι ή τρεις εκέινες κατακτήσεις του ήσαν φίλες τού Μωρίς. Είχαν συνεννοηθή νά τού παίξουν αυτό τό παιχνίδι γιά νά μη χάσουν τ' όμορφο διαμέρισμα τής όδου Ρουσσώ, στό όποιο περνούσαν τόσο ευτυχισμένες όρες!

ΖΑΝ ΝΤΥΒΑΛ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΜΕ ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1621),

θέσι του.

Ή Άντουανέττα χτύπησε άκόμα μία φορά τό κουδοϋνι και κατόπιν έφυγε άργά, άργά, σκύβοντας τό κεφάλι της νά ήταν λυπημένη. Ό Άντρέ τότε, μέ μία άπερίγραπτη πίκρα στήν καρδιά, ξαναγύρισε στήν πολυθρόνα του, άπό όπου έκανε τά φαντασιακά του ταξίδια. Μά σέ λίγο κατάλαβε πός ή χαμοδιά αύτή είχε τελειώσει ξαφνικά. Δέν θα είχε νά διηγηθή καμμιά έρωτική περιπέτεια στούς συναδέλφους του. Θά άρχιζε όμοσ μία: τήν πιδ όμορφη τής ζωής του.

Θά παντρευόταν τήν όμορφη Άντουανέττα.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ